

Caracterizarea personajului Tache Farfuridi din opera O noapte furtunoasa scrisa de I. L. Caragiale-prima parte

Personaj comic secundar, static, unidimensional, realizat in maniera realista, cu mijloacele comicului.

Modalitati de caracterizare:

- caracterizare directa: prin intermediul didascaliiilor; prin portretul facut de alte personaje; autocaracterizare;

- caracterizare indirecta: prin limbaj, gesturi, atitudini, inimica, ton; prin propriile actiuni, ganduri si simtiri; prin intermediul mediului social in care traieste; prin relatiile lui cu celelalte personaje; prin nume.

Farfuridi este o marioneta, consecinta si victima, in fapt, a unui sistem social-politic in interiorul caruia orice aberatie este posibila.

Farfuridi se inscrie in acele mecanisme dramaturgice care intra in relatie de cuplu comic, partenerul sau fiind lordache Branzovenescu. Ambele personaje au nume cu rezonanta culinara, dupa cum a observat G. Ibraileanu in studiul Numele proprii in opera literara a lui Caragiale. Viata ordonata pe care o afiseaza Farfuridi (repetarea acelorasi gesturi la ore fixe) este o aparenta, o iluzie, caci in interiorul sau domneste o inocenta dezordine, un haos care seamana a vacuum. Spre deosebire de Branzovenescu, manifesta un vag spirit de initiativa, dar nu are principii. Obsesia lui cea mare este de a nu fi pacalit. Accepta si convine la tradare "daca o cer interesele partidului, dar s-o stim si noi", cu toate ca isi declama pretentiile de intransigenta in fata lui Tipatescu: "Da, cand e vorba de printipuri, stimabile, da, ma fac, adica nu, nu ma fac, sunt cand e vorba de asta, sunt mai catolic decat Papa". Care vor fi fiind "printipurile" inalienabile ale lui Farfuridi in interiorul unei societati unde "nu mai e moral, nu mai sunt printipuri, nu mai e nimic: enteresul si iar enteresul..." - dupa afirmatia lui Trahanache - este greu de precizat. Aberatiile sale devin si mai ridicole, nevinovat cinice, atunci cand isi motiveaza actele si face afirmatii rizibile sub obladierea unor mari valori ale istoriei noastre nationale: "De aceea eu intotdeauna am repetat cu strabunii nostri, cu Mihai Bravul si Stefan cel Mare: iubesc tradarea (cu intentie,), dar urasc pe tradatori...", sau: pentru ca am zis-o cu strabunii nostri, cu Mircea cel Batran si cu Vlad Tepes, neica Zahario: imi place tradarea, dar..."